

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΒΕΝΤΕΤΤΩΝ»

Η ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΔΕΣ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

(Ένα περίεργο άρθρο του Ζ'αν Βιντάλ για τους δυσαρεστημένους θαυμαστές των καλλιτεχνών)

ΟΙ «γόνιτες» και η «γόνισσες» της δθόνης λαμβάνουν ως γνωστό ένα πλήθος γράμματα τη μέρα. 'Ωστόσο μη φαντασθήτε ότι όλα αυτά είναι τρυφερές κι εὐγενικές αισθηματικές εξομολογήσεις ή έκδηλωση θυμασμού. Οί διάφοροι γραμματεῖς τους, τούς δποίους ρώτησα, τὰ υποδιαίρουν στίς ἑξῆς κατηγορίες: στὰ γράμματα πού ἀποτελοῦν τὰ 10% τῆς ἀλληλογραφίας των, στὰ γράμματα τῶν διαφημίσεων πού ἀποτελοῦν τὰ 20%, στὰ ἐκθιαστικά πού ἀποτελοῦν τὰ 30% καί στὰ γράμματα τῶν «δυσαρεστημένων» πού φτάνουν τὰ 40% τῆς ἀλληλογραφίας τῶν «ἀστέρων».

Ποιοὶ ὅμως εἶνε ὅλοι αὐτοὶ οἱ κ.κ. δυσαρεστημένοι καί τί γράφουν στὰ γράμματά τους;

Αὐτοὶ οἱ κύριοι, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε οἱ πιὸ ἐκπληκτικοὶ ἄνθρωποι! Μοιάζουν σάν τις κακές πεθερές! Παρακολουθοῦν τὴ ζωὴ ἑνὸς «ἀστέρος», τὰ ἔργα πού «γυρίζει» καί τὸν στενοχωροῦν μὲ τὴν ἀνίδεια καί καμμιά φορά κακόπιστη κριτικὴ τους. Κ' οἱ «ἀστέρες» γι' αὐτὸ τὸ λόγο τούς μισοῦν θανάσιμα καί τούς παρομοιάζουν μὲ τὰ φείδια πού, ἐνῶ τὰ βάζεις στὸ στήθος σου γιὰ νὰ τὰ ζεσταθοῦν, αὐτὰ σὲ δαγκώνουν καί σὲ δηλητηριάζουν. 'Ἰδοὺ δὲ τί μοῦ διηγήθηκα διάφοροι «ἀστέρες» ὅταν πῆγα νὰ τούς ἐπισκεφθῶ καί νὰ τούς κάνω αὐτὴ τὴν ἐνδιαφέρουσα ἐρώτησι:

— Κάθε φορά, μοῦ ἐξομολογήθη ὁ Ζ'αν Γκαμπέν, πού ἔχει τὴν κοσμικὴν προμιέρα τοῦ ἑνα ἔργο μου, λαμβάνω πάντα ἑνα μικρὸ μπλέ χαρτί πού μ' ἐρεθίζει ὅπως τὸ κόκκινο πανὶ τὸν ταῦρο. Εἶνε τὸ ἰσοδόλον γράμμα μιᾶς... θαυμαστρίας μου, ἡ ὁποία μὲ θυμάται πάντα μιὰ τέτοια μέρα γιὰ νὰ μοῦ κάνη αὐστηρὲς παρατηρήσεις:

«Κύριε, μοῦ γράφει, ἔχετε «σὲς ἀπὴλ» καί μιὰ ὄμορφη φωνή. Μὴ παίζετε ὅμως ρόλους κοσμικοῦς. Γελοιοποιεῖσθε! Χθὲς πάλι μὲ κάνατε νὰ κλάψω ἀπὸ τὰ γέλια. Δὲν λυπᾶσθε λοιπὸν μιὰ ἀφωσιωμένη θαυμάστριά σας; Σκεφθῆτε ὅτι εἶμαι μόλις εἴκοσι χρόνων καί ὅτι θὰ ὑφίσταμαι τὸ μαρτύριό σας ἀκόμη τὸ ὀλιγότερον εἴκοσι ἔτη. Νομίζω λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ μὴν ἀδιαφορήσετε σ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι μου κι' ἐλπίζω ὅτι θὰ παύσετε νὰ γίνεσθε κομικός».

'Εννοεῖται ὅτι ἐγὼ λυσιιάζω κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ θυμὸ μου. "Αν δὲ μὲ ρωτήσετε πὼς φαντάζομαι τὴ μορφή αὐτῆς τῆς θαυμάστρίας μου μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι αὐτὸ δὲν τὴν κολακεύει. Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶνε μιὰ ἄσχημη γεροντοκόρη, μὲ ψεύτικα μαλλιά, στολισμένα μὲ χάρτινα λουλούδια καί πού διαρκῶς στηρίζει στὴν κόκκινη καί μεγάλη μύτη τῆς τὰ μυωπικά τῆς φασμαίν. Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς κακίας.

'Ο 'Αλμπέρ Πρεζάν πάλι ἔχει καί αὐτὸς, καθὼς μοῦ ἐξομολογήθηκε, τὰ θάσανά του:

— Τὰ γράμματα τῶν «δυσαρεστημένων», μοῦ εἶπε, εἶνε τὰ μόνα πού κρατᾶ ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία μου. Πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, δὲν τὸ κρύβω, ἔχουν καμμιά φορά δίκη. Εἶνε ὅμως καί πολλοὶ ὑπερβολικοί. Μὲ θρίζουν χυδαίότατα καί δὲν δισταζοῦν νὰ μοῦ δηλώσουν ὅτι εἶμαι ἑνας τιποτένιος ἄνθρωπος τοῦ δρόμου. Μιὰ φορά μιὰ θαυμάστριά μου μάλιστα τὸλμησε νὰ μ' ἀποκαλέσῃ σαδιστῆ:

«Κύριε Πρεζάν — μοῦ ἔγραφε — εἶμαι τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς καί ἔχω ἀσχοληθῆ σὲ εἰδικὲς κρανιολογικὲς μελέτες. Σᾶς δηλώνω λοιπὸν ὅτι εἶσαστε ἑνας δυστυχῆς ἄνθρωπος καί πολὺ ἐπικίνδυνος. Δὲν ξέρω ἀκριβῶς ποῖον εἶνε τὸ παρελθόν σας, ἀλλὰ φαντάζομαι ὅτι πρέπει νὰ εἶνε πάρα πολὺ ὑποπτον καί σκοτεινόν. Αὐτὸ ἄλλωστε φαίνεται ἀπὸ τὰ κουρασμένα χαρακτηριστικά σας κι' ἀπὸ τὸ εἰρωνικὸ καί κάπως χυδαῖο χαμόγελο πού διαρκῶς ἀνθίζει στὰ χεῖλη σας. "Επειτα ἔχετε μεγάλα καί χοντρά αὐτιά, δυσανάλογα μὲ τὴν μορφή σας, τὸ δὲ βλέμμα σας εἶνε ἀληθινὸ βλέμμα δολοφόνου! Μὰ ἐκεῖνο πού μὲ κάνει περισσότερο νὰ ἐπιμένω σ' αὐτὴ τὴν γνώμη μου εἶνε ἡ χλωμὴ ἔκφρασις τοῦ προσώπου σας. "Ολοι οἱ σαδισταὶ ἦσαν λυμφατικοί. Καί γι' αὐτὸ τὸ λόγο γρήγορα ἐλπίζω νὰ μάθω νέα σας ἀπὸ τὴν ἀστυνομία».

'Υποθέτετε ὅτι γέλασα μ' αὐτὲς τὶς ἀνοησίες; Κάθε ἄλλο. Κυριεύθηκα μάλιστα ἀπὸ ἑνα μεγάλο θυμὸ. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι πάλαιψα σκληρὰ γιὰ νὰ πετύχω στὴ ζωὴ μου. Καί φυσικὰ δὲν ἐπιτρέπω σὲ κανένα νὰ μὲ θρίζῃ καί νὰ κριτικάρῃ καί τις πιὸ ἀθῶες πράξεις μου.

Κι' ὁ 'Αλμπέρ Πρεζάν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἔχει δίκη.

'Ἰδοὺ ὅμως ὅτι καί ὁ Πιέρ Μπρασσέρ ἔχει τούς ἀδιόρθωτους «γκρινιάρηδες» του καί τις «γεροντοκόρες» του. 'Εδῶ καί λίγα χρόνια ὅταν γύρισε μὲ τὸν 'Ανρὺ Γκαρὰ καί τὴν Λίλιαν Χάρβεῦ τὸ «Ξανθὸ 'Ονειρο», ἔλαθε τὸ ἀκόλουθο γράμμα ἀπὸ μιὰ θαυμάστριά του:

«'Ολοι οἱ ἄνθρωποι — τοῦ ἔγραφε — καί οἱ πιὸ ἀφιλότιμοι, ἔρχονται στιγμὲς πού κοκκινίζουν ἀπὸ τὴ ντροπὴ τους. 'Εσεῖς ὅμως εἴσατε φαινόμενο θρασύτητος καί ἀναιδείας. Μὰ δὲν ἔτυχε λοιπὸν ποτὲ νὰ κυττάξετε τὰ μούτρα σας στὸν καθρέφτη; Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς τολμήσατε νὰ παίζετε μὲ τὸν τόσο εὐγενῆ 'Ανρὺ Γκαρὰ καί τὴν Λίλιαν Χάρβεῦ καί νὰ φωτογραφίσετε μαζί τους καί τὸ κεφάλι σας, πού μοιάζει σάν ἑνα μεγάλο σάπιο ἀχλάδι. 'Απατεῶνα! Νομίζετε λοιπὸν ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο κερδίζεται ἡ δόξα; Γιὰ τόσο κουτὲς περνάτε λοιπὸν τις γυναῖκες».

Αὐτὸ τὸ γράμμα, καθὼς καταλαβαίνετε, δὲν χρειάζεται σχόλια. 'Η «θαυμάστριά» του φαίνεται ὅτι τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, ὥστε εἶχε τρελλαθῆ καί δὲν ἤξερε τί τοῦ ἔγραφε.

'Ωστόσο κι' αὐτὸς ὁ «εὐγενῆς» καί «ἵπποτικός» 'Ανρὺ Γκαρὰ ἔχει τούς «δυσαρεστημένους» του. 'Ἰδοὺ ἑνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα ὑβριστικὰ γράμματα τὰ ὁποῖα λαμβάνει καθημερινῶς:

«Ντύνεσθε — τοῦ γράφουν — πάντοτε κομψά, γιὰτὶ νομίζετε ὅτι μπορεῖτε μ' ἑνα ὄμορφο κοστοῦμι νὰ κρύψετε τὸν πρόστυχο χαρακτήρα σας. "Ε, ὄχι, κύριέ μου. Δὲν μπορεῖτε νὰ μᾶς γελάσετε. Προδίδεσθε ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας. Ναι, ἔχετε τὸ πρόσωπο ἑνὸς παραχαράκτη ἢ ἑνὸς μεγάλου «ποντικοῦ» ξενοδοχείου. Κάθε φορά πού σᾶς ἀντικρύζω στὸ δρόμο, κομπάνομε καί σφίγγω πιὸ δυνατὰ στὰ χεῖρα τὴν τσάντα μου. Αὐτὰ τὰ λεπτὰ δάχτυλά σας πού διαρκῶς κινουῦνται νευρικὰ, ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μιὰ στιγμὴ θ' ἀπλωθοῦν ἐπάνω μου γιὰ νὰ μοῦ κλέψουν κάτι!»

Πολλὲς θαυμάστριες πάλι τοῦ Νοέλ Νοέλ δὲν ἐδίσταζαν τὰ πρῶτα χρόνια νὰ τοῦ γράφουν γράμματα σάν τὸ ἀκόλουθο:

«Εἴσατε τόσο κομικός ὥστε θὰ εἴσατε ὁ ἰδεώδης τύπος τοῦ ἡλιθίου τρυφεροῦ φίλου. Πρέπει λοιπὸν νὰ παίζετε ρόλους ἔρωτευμένου ἂν θέλετε νὰ ἀνεχόμεσθε τὰ μούτρα σας καί νὰ εἴσθε βέβαιος ὅτι θὰ λέτε ἀλήθεια ὅταν δηλώνετε ὅτι ἔχετε ἐπιτυχία στὸν κινηματογράφου!»

'Εκτὸς ὅμως τῶν διαφόρων «ἀστέρων» καί ἡ χαριτωμένης βεντέττες λαμβάνουσι ὑβριστικὰ γράμματα.

'Η Μπλάνς Μοντέλ, παραδείγματος χάριν, ἔχει μιὰ ὀλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ γράμματα «δυσαρεστημένων». Μὰ ἔπαυσε πειὰ νὰ στενοχωριέται καί νὰ πικραίνεται.

— Προτιμῶ, μοῦ δήλωσε, μιὰ αὐστηρὴ καί ὑβριστικὴ κριτικὴ ἀπὸ χίλια ψεύτικα κολακευτικὰ λόγια.

'Η Μαρσέλ Σαντάλ ἐπίσης κάθε φορά πού δημιουργεῖ τὸ ρόλο μιᾶς μοιραίας γυναίκας, λαμβάνει σωρείαν ὑβριστικῶν ἐπιστολῶν. Σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς κάποιος τῆς ἔγραφε:

«Σᾶς μισῶ! Μοιάζετε ὑπερβολικὰ μὲ τὴν γυναίκα πού κατὰστρεψε τὴ ζωὴ μου!»

Κι' ἑνας ἄλλος:

«'Αν μποροῦσα νὰ περάσω μιὰ νύχτα κοντὰ σας θὰ σᾶς στραγγάλισα. "Ετσι θὰ παύατε νὰ σκορπίζετε τὸ μῖσος καί τὴν ἀπογοήτευσιν στὴν καρδιά μας».

'Ολοι οἱ «ἀστέρες» καί ἡ γόνισσες τῆς δθόνης πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι λαμβάνουν τέτοια ὑβριστικὰ γράμματα. Οἱ διάφοροι μάλιστα ψυχίατροι δὲν δισταζοῦν νὰ δηλώσουν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε κανένα ἐκπληκτικὸ φαινόμενον. Εἶνε ἀποτέλεσμα ἑνὸς φλογεροῦ καί ἀνικανοποίητου ἔρωτος, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ οἱ «δυσαρεστημένοι» θαυμάστοι τῶν «ἀστέρων» ἀφοῦ δὲν δύνανται νὰ τὸν ἐξωτερικεύσουν μὲ λόγια τὸν ἐκφράζουσι μὲ αὐτὴν, τὴν διόλου ἐπιτυχῆ μέθοδον:

